

KRĖVOS SUTARTIS

1385 M. RUGPJŪČIO 14 D. KRĖVOS AKTAS

Mes, Jogaila, Dievo valia didysis Lietuvos kunigaikštis, o Rusios Viešpats ir prigimtinis paveldėtojas, pranešame visiems, kuriems privalu [žinoti] ir kurie skaitys šį raštą, jog mums Šviesiausios Valdovės ponios E[lzbietos], Dievo malone Vengrijos, Lenkijos, Dalmatijos ir t.t. karalienės, per didžiai gerbiamus ir kilmingus ponus: Čanado prepozitą Steponą, Kako de Kaza, kašteliono iš Potoko, sūnų Vladislovą, Krokuvos taurininką Vlodką, Zavichosto kaštelioną Mikalojų ir Kazimiero valdytoją Kristiną – buvo perduota žinia. Pirmiausia jie pasakė, jog prakilnūs valdovas Jogaila, didysis Lietuvos kunigaikštis ir t.t., paskyrė savo nepaprastuosius pasiuntinius pas ponus Lenkijos karalystės gyventojus, o vėliau ir pas Jos Karališkąją Didenybę. Tie, kurie buvo pasiūsti pas Jos Karališkąją Didenybę, paėmė su savimi įgaliojančius raštus iš vyresniojo, galingesniojo ir žymesniojo pasiuntinio, būtent iš šviesiausiojo kunigaikščio Skirgailos, didžiojo kunigaikščio pono Jogailos brolio, kuris dėl tam tikrų priežasčių negalėjo pas Jos Karališkąją Didenybę vykti asmeniškai. O jo pasiuntiniai – ir kunigaikštis Borisas ir Vilniaus seniūnas Hanka – tai poniai, Vengrijos karalienei, šitaip reikalą išdėstė ir pasakė: daug imperatorių, karalių ir valdovų norėjo, troško, siekė susijungti su šiuo didžiuoju Lietuvos kunigaikščiu amžinos giminystės ryšiais, tačiau Visagalis Dievas išsaugojo šį įvykį dėl Jos Karališkosios Didenybės. Todėl, Šviesiausia Valdove, šių išganingų apeigų vardan tegu Jūsų Didenybė priima šį poną didįjį kunigaikštį Jogailą kaip sūnų ir tegu atiduoda jam kaip teisėtą žmoną savo mylimą dukterį, garbingą poniją Jadvygą, Lenkijos karalienę. Tikime, kad dėl to sustiprės Dievo šlovė, sielų išganymas, gyventojų garbingumas, karalystės augimas. O kol visa tai, apie ką kalbama, pasieks numatytą tikslą, didysis kunigaikštis ponas Jogaila su visais savo dar nepakrikštytais broliais, artimaisiais, didikais, didesniais ir mažesniais bajorais, jo žemėse gyvenančiais, siekia, nori ir trokšta priimti Šventosios Romos Bažnyčios katalikų tikėjimą. Nors to siekė daugelis įvairių imperatorių ir valdovų, niekas ligi šiol to padaryti negalėjo, nes galingasis Dievas šią garbę Jūsų Karališkajai Didenybei išsaugojo. Šio reikalo svarbai, aiškumui ir tvirtumui [pabrėžti] tas pats didysis kunigaikštis Jogaila žada atverti ir paskirti visus savo turtus, kad padengtų abiejų valstybių – Lenkijos ir Lietuvos – nuostolius, jeigu tik ta pati Vengrijos ponia atduos jam kaip žmoną savo dukterį Jadvygą, minėtą Lenkijos karalienę. Be to, tas pats didysis kunigaikštis Jogaila žada tam tikrą pinigų sumą kaip užstatą, sutartą tarp ponios ir Vengrijos karalienės iš vienos pusės ir Austrijos kunigaikščio – iš kitos, būtent du šimtus tūkstančių auksinų duoti ir išmokėti. Be to, tas pats didysis kunigaikštis Jogaila žada ir įsipareigojo visas užimtas ir prarastas Lenkijos Karalystės žemes, kad ir kas jas bebūtų atėmęs ir užėmęs, savo pastangomis ir ištekliais vėl suvienyti. Taip pat didysis kunigaikštis Jogaila pažada visiems krikščionims, o ypač abiejų lyčių žmonėms, kurie iš Lenkijos žemių buvo pagrobti ir kariaujančiųjų papročiu išvesti, gražinti buvusią laisvę ir leisti jiems keliauti, kur panorės. Pagaliau minėtasis kunigaikštis Jogaila pažada savo Lietuvos ir Rusijos žemes prie Lenkijos karalystės Karūnos visiems laikams prijungti.

O mes, Jogaila, didysis Lietuvių kunigaikštis, pasiuntinių pranešimus iš mūsų pusės minėto Skirgailos, brangiausiojo mūsų brolio minėtiems ir išvardintiems Lenkijos karalystės baronams pateiktus ir tam tikru būdu paskelbtus, taip pat per to paties mūsų brolio pasiuntinius Šviesiausiai Valdovei poniai Elzbietai, minėtai Vengrijos karalienei, panašiai ir minėtu būdu išdėstytus, dalyvaujant tiek ponios karalienės, tiek vengrų ir lenkų minėtiems pasiuntiniams, kurie pas mūsų Šviesybę buvo atsiūsti, kartu su žemiau įrašytais mūsų broliais, lietuvių kunigaikščiais, ponu Skirgaila, Kaributu, Vytautu, Lengveniu, taip pat kitų mūsų brolių – dalyvaujančių ir nedalyvaujančių vardu patvirtinome ir paskelbėme tiek minėtai poniai karalienei, tiek minėtiems Lenkijos Karalystės ponams. Šiuos

pranešimus, pakabindami mūsų ir mūsų žemiau nurodytųjų brolių antspaudus, patvirtinome kaip galiojančius ir visais punktais priimtinius.

Duota Krévoje, pirmadienį, Švenčiausios ir Garbingiausios Mergelės Marijos Dangun ėmimo dienos išvakarėse, 1385 Viešpaties Metais.

1385 m. rugpjūčio 14 d. Krėvos aktas, [sudarė Jūratė Kiaupienė], Vilnius: Žara, 2002, p. 21–22.